

то ѝ. Поуспокояваше се, рече да каже нѣщо, гърдитъ ѝ пакъ започваха да се тресатъ и пакъ дигаше престилката си да бърше сълзитъ си. Безъ да каже нѣщо, Вълкадинъ излѣзе. Когато Милена сне престилката отъ очитъ си, него го нѣмаше.

— Кжде отиде тейко? — рече тя. — Че азъ за него съмъ дошла. Толкозъ имамъ да му думамъ.

Излѣзоха вѣнъ, потърсиха го. Вълкадинъ го нѣмаше.

— Не се сърди, Миленке, не му вържи курсуръ, — говорѣше Кжда. — Свекъра е станалъ такъвъ единъ... мълчи. Какво не му приказваме, какъ не го раздумваме — не отваря устата си, не казва нищо, мълчи. И не е отъ вчера, а вече месеци какъ е тъй.

Върнаха се вжщи, постояха още, приказваха и за добро и за зло. На нѣколко пжти, когато думата се повърна за него, Кжда разправи, че свекъръ имъ, откато сж се поминали мжжетъ, най-много следъ смъртъта на Милена, тъй се е измѣнилъ, че никой не може да го познае. Не слиза въ село, не се срѣща съ никого. И не приказва. Не приказва нито съ свои, нито съ чужди. Цѣло село туй знае: Вълкадинъ не приказвалъ, Вълкадинъ не искалъ да приказва. И тъй си е: мълчи. Мълчи и мисли. Какво мисли — единъ Господъ знае.

Като стана да си ходи, Милена каза: